

புன்னகை

ராமலிங்கத்தின் வீட்டில் அன்றிரவு ஒரு பத்துப் பேருக்குச் சாப்பாடு. ஆபிஸ் சகாக்கள் மூவரையும், சபா நண்பர்கள் ஏழெட்டுப் பேரையும் அழைத்திருந்தான். மத்தியானம் மதுரையிலிருந்து வந்த நண்பன் சிதம்பரத்தின் விஜயத்தை முன்னிட்டுத்தான் இந்த விருந்து ஏற்பாடு. கல்யாணத்துக்கு வாங்குவதுபோல் ஏராளமான சாமான்களை வாங்கிக் குவித்திருந்தான் ராமலிங்கம். அவன் மனைவி மீனா இரண்டு வயதுக் குழந்தையையும் வைத்துக் கொண்டு தன்னந்தனியாகச் சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

சிதம்பரம் அப்போது அங்கே இல்லை. ஆறு ஆறரை மணிக்குத் திரும்பி விடுவதாகச் சொல்லி விட்டுச் சொந்தக் காரியங்களை கவனிக்க ஊருக்குள் போயிருந்தான். அவன் வருவதற்குள் தானும் வெளியே போய்த் தன் நண்பர்களுக்கெல்லாம் நினைவூட்டிவிட்டுத் திரும்பிவிட ராமலிங்கம் நினைத்தான். மணி ஐந்து அடித்ததும் மனைவியிடம் சொல்லி விட்டு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டான்.

ராமலிங்கமும் சிதம்பரமும் பள்ளித் தோழர்கள். இன்று சிதம்பரம் மதுரையில் ஒர்க்ஷாப் வைத்துப் பெரிய செல்வந்தனாக இருக்கிறான். அடிக்கடி பிஸினஸ் விஷயமாய் கோவை வருவான். ஒரு தடவை மதுரை சென்றிருந்த ராமலிங்கம் அங்கு நண்பன்

சிதம்பரத்தின் வீட்டில் கிடைத்த ஆசார உபசாரத்தில் மயங்கிப் பரவசமாகிப் போனான். அவனோடு ஒப்பிடத் தான் தகுதியற்றவன் என்ற நினைப்பிலே மயங்கி இருந்தான் ராமலிங்கம்.

வேலைகளையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு சிதம்பரம் வந்து சேர மணி ஏழாகிவிட்டது. சிறிது நேரத்தில் பெட்ரோல் பங்க் உரிமையாளரும் மற்றும் இரண்டு நண்பர்களும் வந்தார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து மற்றவர்களும் சீக்கிரத்திலேயே வந்துவிட்டார்கள். பக்கத்து வீட்டில் இரவல் வாங்கிய ஜமக்காளங்களும்தன் வீட்டு விரிப்புக்களையும் திண்ணையில் போட்டுத் தன் நண்பர்கள் ஒன்பது பேரையும் சிதம்பரத்தையும் உட்கார வைத்து ஒவ்வொருவரையும் அவனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான் ராமலிங்கம்.

எட்டு மணிக்கு எல்லோரும் சாப்பிட உட்கார்ந்தார்கள். விருந்தின் தடபுடல் எல்லோரையுமே பிரமிக்க வைத்துவிட்டது. இந்த ஒருநாள் விருந்தில் ராமலிங்கம் தன் சம்பளத்தில் பாதியைச் செலவழித்திருப்பான் என்று நினைக்கும் படி இருந்தது.

பத்துமணிக்கெல்லாம் எல்லோரும் விடைபெற்றுப்போய் விட்டார்கள். சிதம்பரம் ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு, பெட்ரோல் பங்க் உரிமையாளரைக் குறிப்பிட்டு, “பெரிய பெரிய இடங்களிலெல்லாம் சிநேகம் பிடிச்சிருக்கீங்களே!” என்றான்.

அதைக் கேட்டதும் ராமலிங்கத்துக்குச் சந்தனம் பூசியது போல் இருந்தது. உடம்பு சிலிர்த்தது; பிறகு பூரித்தது. “எல்லோருமே எனக்கு ரொம்ப வேண்டிய சிநேகிதர்கள்-உங்களைப் போல!” என்று வாய் கொள்ளாமல் சொன்னான்.

சிதம்பரம் புன்னகையோடு அவன் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். ராமலிங்கத்திற்கு அதிலும் ஒரு பூரிப்பு ஏற்பட்டது.

மறுநாளே சிதம்பரம் மதுரைக்கும் திரும்பி விட்டான்.

சரியாக இரண்டு மாதங்கள் கழிந்தபிறகு ராமலிங்கத்துக்குக் குடும்பத்தோடு குற்றாலம் சீஸனுக்குப் போய் வரவேண்டும் என்று ஓர் ஆசை எழுந்தது. முன்பு சேமிப்பில் சீஸனுக்குப் போட்டு வைத்திருந்த இரண்டு மாத போனஸ் பணமும் இருந்தது. தன் குடும்பத்துடன் மட்டுமின்றி, சிதம்பரத்தையும் குடும்பத்தோடு அழைத்துக் கொண்டு குற்றாலத்துக்குப்போக வேண்டும் என்று அவன் ஆசைப்பட்டான். உடனே அவனுக்குக் கடிதம் எழுதினான். இரண்டு குடும்பங்களும் ஒரு பத்து நாட்களாவது குற்றாலத்தில் தங்கியிருந்து சந்தோஷமாகப் பொழுது போக்கிவிட்டு வரவேண்டும் என்று அவன் எழுதியிருந்தான். அதற்கு உடனே பதிலும் வந்தது. ஆனால் தன் மனைவி மக்களை அழைத்துக் கொண்டு வருவது பற்றி நிச்சயமாக எதுவும் சொல்வதற்கில்லை என்றும், தான் மட்டும் எப்படியும் வர முயல்வதாகவும் சிதம்பரம் எழுதியிருந்தான். இது ராமலிங்கத்துக்குக் கொஞ்சம் ஏமாற்றம் அளித்தாலும், நேரில் போய் வற்புறுத்தினால் சிதம்பரம் கட்டாயம் தன் குடும்பத்தோடு வருவான் என்று நம்பிக்கையும் ஆறுதலும் பெற்றான்.

குற்றாலத்தில் சீஸன் தொடங்கி விட்டதாகப் பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளிவந்தது. உடனே அவன் காலதாமதம் செய்யாமல் ஆபீசில் பதினைந்து நாட்கள் லீவு வாங்கினான். அவன் ஏற்கனவே கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க பெட்ரோல் பங்க் உரிமையாளர் தம்முடைய கார் ஒன்றையும் அவனுக்குக் கொடுத்து உதவினார். தன் செலவில் பெட்ரோல் போட்டுக் கொள்வதுடன், டிரைவருக்கும்

அன்றாடச் செலவுக்குப் பணம் கொடுத்து விடுவதாக அவன் சொன்னபோது, அவர், “ஏகப்பட்ட செலவாகுமே! உங்களுக்குக் கட்டுப்படியாகுமா? பார்த்துங்கோங்க!” என்று சொன்னார். தன்னால் சமாளித்துக் கொள்ள முடியும் என்று அவன் சொல்லவே, அவர் காரைக் கொடுத்து விட்டார்.

ராமலிங்கம் இந்தப் பிரயாணத்தை முன்னிட்டு, மனைவிக்கு விலை உயர்ந்த ஒரு புடவையும், குழந்தைக்குச் சில நவீன உடைகளும் வாங்கினான். மற்றும் புதுப்பெட்டிகள், புதுப்படுக்கை, அலங்காரப் பொருள்கள், மிட்டாய் டிஸ்கள், பிஸ்கட் டப்பாக்கள் போன்றவற்றையும் வாங்கிக் காரில் போட்டுக் கொண்டான். கணவன் செய்யும் செலவுகளைப் பார்த்து மீனாவுக்கு பயமே உண்டாகிவிட்டது. தனக்கு அந்த விலை உயர்ந்த புடவையை வாங்கியிருக்க வேண்டிய தில்லை என்று கூட ஒரு தடவை வாய் விட்டுச் சொன்னாள்.

“மீனா! நாம்ப சிதம்பரத்தோட வீட்டுக்குப் போகிறோம் என்கிறதை மறந்துட்டே! அப்பேர்ப்பட்ட லட்சாதிபதிகள் வீட்டிலே நாம்ப தரித்திரக் கோலத்திலே போய் இறங்கினா, நமக்குத்தான் என்ன மதிப்பு? அவங்களுக்குத்தான் என்ன மதிப்பு? ஏதோ, ஆயுசிலே ஒரு நாள் இப்படிச் செலவழிக்கிறோம். ஒரு நாள் ஒரு பொழுதாவது நல்லா உடுத்தி, நல்லாச் சாப்பிடாவிட்டால், அப்புறம் இந்த ஜன்மம் எடுத்து என்ன பிரயோஜனம், மீனா?” என்று கேட்டான் ராமலிங்கம்.

“நம்ம சக்தியையும் பார்த்துக்கிடனுமில்லே” என்றாள் மீனா. ஆனால் அப்புறம் எதுவும் பேசவில்லை.

மாலையில் மதுரை வந்து சேர்ந்தார்கள். சிதம்பரத்தின் வீட்டுக்கு முன்னால் கார் போய் நின்றது. எல்லோரும் இறங்கி

னார்கள். டிரைவரும் இறங்கி, சற்று எட்டப் போய் நின்று கொண்டான். ராமலிங்கம் தன்னந்தனியனாகப் பெட்டி, படுக்கை, கூடை முதலியவற்றை இறக்கி, ஒவ்வொன்றாக வீட்டுக்குள்ளே கொண்டு போய் வைக்கத் தொடங்கியபோது சிதம்பரத்தின் தாயாரும், மனைவியும், குழந்தைகளும், சமையற்காரனும் வாசலில் வந்து நின்றார்கள்.

“வாருங்கோ!” என்று சொல்லி வரவேற்றாள் தாயார்.

சாமான்களையெல்லாம் எடுத்து உள்ளே கொண்டு போய் வைத்தபின், “சிதம்பரம் எங்கே?” என்று கேட்டான் ராமலிங்கம். சிதம்பரத்தின் அப்பாவையும் எங்கே என்று கேட்டான்.

“அவன் ஓர்க்ஷாப்பிலிருந்து வீடு திரும்ப ஆறுமணியாகும். அவர் வழக்கம்போல் எட்டரை மணிக்குத் தான் வருவார்” என்றாள் அந்த அம்மாள். பிறகு, “உட்காருங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனாள். அவளைத் தொடர்ந்து மருமகளும் போய் விட்டாள்; பேரன் பேத்திகளும் போய்விட்டார்கள். போனவர்கள் வெகுநேரம் வரையில் கூடத்துக்குத் திரும்பவில்லை. மீனாவுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. முன்பின் தெரியாத ஓர் ஊரில் ரயில்வே ஸ்டேஷன் பிளாட்பாரத்தில் பெட்டி படுக்கைகளுடன் உட்கார்ந்திருப்பது போன்ற ஓர் உணர்ச்சியே அவளுக்கு ஏற்பட்டது. மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் அவள் தவித்த போது, ராமலிங்கம் எழுந்து நின்றான். அதே நேரத்தில் சமையற்காரன் அவர்களுக்குக் காப்பி கொண்டு வந்து வைத்தான். அந்தக் காப்பியோடு உயிருமே வந்தது போலிருந்தது மீனாவுக்கு.

“குழந்தைகள் எங்கே?” என்ற சமையற்காரனைப் பார்த்து ராமலிங்கம் கேட்டான்.

“எல்லாம் மாடிக்குப் போயிட்டது.”

“கூப்பிடுங்களேன்.....”

அப்போது சிதம்பரத்தின் தாயாரும் அங்கே வந்து விட்டாள்.

ராமலிங்கம் அவளைப் பார்த்து, “குழந்தைகள் கையிலே குடுங்க” என்று சொல்லி, மிட்டாய், பிஸ்கட், பழக்கூடை முதலியற்றைத் தனியாக எடுத்து வைத்தபோது, அந்த அம்மாள், “இவ்வளவு வாங்கி வந்திருக்கீங்களே! எதுக்கு?” என்று சொல்லி விட்டு, மேலே பார்த்து, “டேய், பிரகாஷ்! டே, ஜெயராஜ்! அடியே, மாலினி!” என்று ஒவ்வொருவரையும் பெயர் சொல்லி அழைத்தாள். மூன்று பேரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு கீழே ஓடி வந்தார்கள்.

அப்புறம் மீனாவின் பிறந்த ஊரைப் பற்றியும், பெற்றோர் களைப் பற்றியும், உடன் பிறந்தவர்களைப் பற்றியும் அந்த அம்மாள் விசாரித்துக் கொண்டிருந்த போது, பழனியப்பபிள்ளை - சிதம்பரத்தின் தந்தை - வழக்கத்துக்கு மாறாக அப்போதே வீட்டுக்கு வந்து விட்டார். வந்ததும் வராததுமாக ராமலிங்கத்தை ஒரு வார்த்தையில் வரவேற்றுவிட்டு, “வாசலிலே கார் நிற்குதே!” என்றார், முகத்தில் பெருந்திகைப்போடு.

ராமலிங்கம் சிரித்துக் கொண்டே, “ஆமாம்; நான் தான் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். நம்ம சிநேதிதரோட கார்!” என்றான்.

“ஓஹோ!” ... சிதம்பரம் இன்னும் வரல்லியா?” என்று அவர் கேட்டார். “வரல்லியே!”

“வந்துடுவான். வர்றநேரம்தான்!” என்று சொல்லி விட்டு அவர் உள்ளே போனார். அப்பொழுதுதான் அந்த அம்மாவும் மீனாவை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போனாள்.

சிறிது நேரத்தில் சிதம்பரம் வந்துவிட்டான். அவனும் ராமலிங்கத்தை வரவேற்ற மாத்திரத்தில் அந்தக் காரைப் பற்றித்தான் கேட்டான். பிறகு புதுப் பெட்டிகளையும், புதுப் படுக்கையையும் ஒரு முறை ஆராய்ந்தான். அவன் முகத்தில் உடனே சிரிப்பு மலர்ந்தது. உள்ளே போய்ச் சாவியை எடுத்துக் கொண்டு வந்து, கூடத்தை ஒட்டியிருந்த ஓர் அறையைத் திறந்து அதில் பெட்டி படுக்கைகளை வைக்கச் சொல்லி ராமலிங்கத்தையும் குளிப்பதற்கு அழைத்துக் கொண்டு போனான்.

இரவு எட்டு மணிக்குச் சாப்பாடு முடிந்தபின் நண்பர்கள் கூடத்துக்கு வந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது, சிதம்பரம் “நாளை என்னாலே குத்தாலத்துக்குப் புறப்பட முடியாது! கொஞ்சம் வேலை இருக்கு. நாளைக் கழிச்சப் போவோம்” என்று சொல்லவே, ராமலிங்கமும், “நானும் அப்படித்தான் நினைச்சேன். நாளை மீனாட்சியம்மனைத் தரிசனம் பண்ணிட்டு, அழகர் கோயிலுக்கும் திருப்பரங்குன்றத்துக்கும் யோசனை. அவள் பார்த்ததே இல்லை” என்றான்.

“அப்படியே செய்யுங்க. காரோட வந்திருக்கிறீங்க! போய்ப் பார்க்க எவ்வளவு நேரம் ஆகும்? அது சரிதான்!... குத்தாலப் பிரயாணம் பண்ணி முடிய ஏகப்பட்ட செலவாயிடும் போல் இருக்கே! ஏது இப்படிப் பெரிய பிளானா போட்டுட்டீங்க?”

“என்னமோ, வாழ்நாளிலே ஒரு தடவையாவது கொஞ்சம் தாராளமாகச் செலவு பண்ணி இப்படி ஒரு பிரயாணம் போயிட்டு வரலாமேன்னு வந்தேன்”.

“அப்படியா?” என்று கேட்டு விட்டுப் புன்னகை செய்தான் சிதம்பரம்.

“என்னைப் போல் உள்ளவங்க கணக்குப் பார்த்தால், குற்றாலப் பிரயாணம் கட்டிவராத சங்கதிதான். ஏன், வயிறு நிறையச் சாப்பிடக் கூட முடியாதுதான். அதனாலேதான் ஆகிற செலவு ஆகட்டும்னு துணிஞ்சிட்டேன்!”

சிதம்பரத்தின் புன்னகை நிற்கவேயில்லை.

மதுரையில் மறுநாள் இரவும் தங்கினார்கள். பார்க்க வேண்டிய இடங்களையும் பார்த்து முடித்து விட்டார்கள். அன்றிரவு சிதம்பரத்தைப் பார்த்துப் பழனியப்பிள்ளை, “ராமலிங்கத்துக்கு இப்போ என்ன சம்பளம்?” என்று கேட்டார். அது அறைக்குள் உட்கார்ந்திருந்த ராமலிங்கத்துத் தெளிவாகக் கேட்டது.

“இருநூற்று நாற்பது!” என்ன சொன்ன சிதம்பரம், “அவ்வளவுதான்!” என்று ஒரு வார்த்தையைச் சேர்த்தும் சொன்னான்.

“அந்தச் சம்பளத்திலே இப்படிச் செலவு பண்ணறானே! அவன் பொஞ்சாதி உடுத்தியிருக்கிற சீலையைப் பார்த்தியோ? பெரிய செலவாளியாயிருப்பான் போலிருக்கே!”

“வாழ்நாளிலே ஒரு தடவையாவது தாராளமாச் செலவழிச்ச சந்தோஷமா இருக்கணும்னு சொல்றார்!”

“அதுக்குக் காசைக் கரியாக்கிறதா.....என்ன சந்தோஷம் இதிலே?” என்று ஏளனமாகச் சொன்னார் பழனியப்பிள்ளை.

அடுத்த நாள் காலையில் பயணமாகுமுன் மீனாவும் ராமலிங்கமும் சில நிமிஷநேரம் தனியாகச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அப்போது அவன் கேட்டான்: “இங்கே யாருமே கலகலப்பாய்ப் பேசமாட்டேங்கிறாங்களே, நாம்பதான் வலிய

வலியம் போய்ப் பேச வேண்டியிருக்கு. பத்து வார்த்தைக்கு ஒரு வார்த்தை பதில் சொல்லிவிட்டுக் கம்முன்னு இருக்கிறாங்க.”

“அவங்க சுபாவம். சில பேர் சில மாதிரி இருப்பாங்க.”

“இன்னும் ஒரு சங்கதி. நீங்க போனமாசம் இங்கே வந்திருந்தப் போ தடபுடலாச் சாப்பாடு போட்டதாச் சொன்னீங்க. இப்போ அப்படிப் போட்டாலும், நாம்ப தினமும் சாப்பிடுகிற மாதிரிகூட இல்லையே! ரொம்பச் சிக்கனக்காரங்களோ?

“நானும் கவனிச்சேன். வீட்டிலே என்ன அசந்தர்ப்பமோ?..

காலை ஆறரை மணிக்குக் கார் குற்றாலத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது. ராமலிங்கம் எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் சிதம்பரம் தன் குடும்பத்தை அழைத்து வரவில்லை. தனியாகவே வந்தான். முன்சீட்டில் டிரைவரின் அருகே உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“மூணு நாளிலே திரும்பிடு. வேலை கெடக்கு” என்று மகனுக்கு ஞாபகமூட்டினார் பழனியப்பபிள்ளை.

ராமலிங்கம் திகைத்துப் போய்விட்டான். கார் ஊரை விட்டு வெளியே வந்ததும், “மூணு நாளிலே எப்படித் திரும்பிடுவீங்க? பத்து நாள் குத்தாலத்திலே இருக்கணும்னு எழுதியிருந்தேனே?” என்று கேட்டான்.

“கொஞ்சம் அவசர வேலைகள் இருக்கு இல்லேன்னா அப்பா அப்படிச் சொல்லமாட்டார் ஏன், நீங்க பத்து நாட்கள் இருந்து விட்டு வாங்க! நான் மூணு நாளிலே திரும்பி வந்துடறேன்.”

ராமலிங்கம் மிகவும் கஷ்டப்பட்டான். மூன்று நாள் தங்கலுக்கா இத்தனை ஏற்பாடுகள்? இவ்வளவு தூரப்பிரயாணம்?

“ஒரு வாரமாவது இருப்போம்” என்று சொல்லிப் பார்த்தான்.

“ஊஹூம். அப்பா சொல்லி விட்டால் அதுக்கு அப்பீலே கிடையாது. நீங்க இருந்துட்டு வாங்கன்னு சொல்றேனே!”

“நீங்க திரும்பிட்டா நாங்களும் திரும்பிட வேண்டியதுதான்” என்று ராமலிங்கம் சொன்னதற்கு அவன் எதுவும் சொல்லவில்லை.

கார் விருதுநகரை அடைந்தது. ஒரு ஹோட்டலில் இறங்கிச் சாப்பிட்டார்கள். “நான் தான் குடுப்பேன். நீங்க என் விருந்தினர்” என்று சொல்லி ஐந்து ரூபாய் பில்லையும் ராமலிங்கமே கொடுத்தான். வெளியே வந்து பீடாக்களை வாங்கி விநியோகித்தான். நண்பனுக்கு ஒரு சிகரெட் பாக்கெட்டும் வாங்கிக் கொடுத்தான்.

மத்தியானம் ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரில் சாப்பிடுவதாக இருந்தது. ஆனால் சிதம்பரமோ ராஜபாளையத்துக்குப் போய்விடலாம் என்றும் அங்கேதான் நல்ல சாப்பாடு கிடைக்கும் என்றும் சொல்லவே, நேரே அங்கே போனார்கள். அங்கும் சிதம்பரமே விருந்தினராக இருந்தான்.

மாலையில் தென்காசிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். காப்பிக்கு அங்கே நிற்காமல் நேரே குற்றாலத்தை நோக்கி வண்டியை விட்டார்கள். சிற்றாற்றின் ஆனைப்பாலத்தைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அப்போது மணி ஐந்து இருக்கும். மேலகரத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது திடீரென்று காரின் வேகம் குறையத் தொடங்கியது. அப்போது டிரைவரின் முகத்தில் ஒரு திகைப்புக் குறியும் தென்பட்டது. எல்லோருமே திகைத்து நோக்கினார்கள். அவன் நிறுத்தினானோ, தானாக நின்றதோ வண்டி மேற்கொண்டு நகரவில்லை.

டிரைவர் பத்துப் பதினைந்து நிமிஷங்கள் பரிசோதனை செய்துவிட்டு, “காயில் கெட்டுப் போச்சங்க” என்றான்.

ராமலிங்கம் அதிர்ச்சிக்குள்ளாகி, “பெரிய ரிப்பேரா?” என்று புரியாமல் கேட்டான்.

“வேறே ‘காயில்’ போட்டால் போதுங்க” என்றான் டிரைவர்.

“அது போடல்லேன்னா வண்டி போகாதோ?”

அவன் அறியாமையைக் கடிந்துகொள்பவனைப் போல், “போகாது” என்று கொஞ்சம் கோபத்துடனேயே சொன்னான் டிரைவர்.

இந்தச் சமயத்தில் சிதம்பரம் சிரிக்கத் தொடங்கி விட்டான் அதைப் பார்த்து ராமலிங்கம் மிகவும் க டப்பட்டான்.

“இப்ப என்ன பண்ணறது?” என்று கேட்டான் ராமலிங்கம் டிரைவரை நோக்கி.

“புதுக் காயில் வாங்கிப் போடணும். இருபது ரூபாய் ஆகும்”

தென்காசியில் கிடைக்குமோ?”

“போய்த்தான் கேட்கணும்.”

“சரி, அப்படின்னா போய் வாங்கிட்டு வந்துடுங்க” என்று சொல்லி அவன் கையில் முப்பது ரூபாயை எடுத்துக் கொடுத்தான். அவனும் கால்நடையாகத் தென்காசியை நோக்கிச் சென்றான்.

“நீங்க சொன்னது போல் ரயிலிலேயே வந்திருக்கலாம் போலே இருக்கு!”

“அதுதான் சரி... அதிலேயும் இது இன்னொருத்தரோட காரணனும் சொல்றீங்க! கோளாறு பெரிசா இருந்தால் நாம் பதானே சுமக்கணும்!”

“நல்ல வேளை முப்பதோட போச்சு. முந்நாறு நானாறுன்னா எங்கே போறது?”

இப்படிச் சொன்னானே ஒழிய, அவனுக்கு உள்ளூரக் கவலை பெரிதாகிக் கொண்டுதான் வந்தது. மீனாவும் கலங்கிப் போய்விட்டாள். இருவரும் செயலற்று நின்ற இந்தச் சமயத்தில் குழந்தை அழுதது. அவளைப் பக்கத்தில் உள்ள ஒரு கடைக்குத் தூக்கிக் கொண்டு போனான் ராமலிங்கம். இருபது காசுக்கு மிட்டாய் வாங்கிக் கொண்டு, ஒரு ரூபாய் நோட்டை கடைக்காரனிடம் நீட்டினான். அவனிடம் சில்லறை இல்லை. குழந்தை அதற்குள் ஒரு மிட்டாயை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டு விட்டது. எனவே, சில்லறைக்காகச் சிதம்பரத்திடம் வந்து நின்றான் ராமலிங்கம். அவன் அப்பொழுதும் சிரித்தான்; ஆனால் புன்சிரிப்புத்தான்.

“ஒரு ரூபாய்க்கா கடையில் சில்லறை இல்லை?” என்று கேலியாகச் சொல்லிவிட்டு ராமலிங்கத்திடமிருந்து நோட்டை வாங்கிக் கொண்டு பல்வேறு காசுகளாகச் சில்லறையைக் கொடுத்து அனுப்பினான்.

டிரைவர் ஆறரை மணிக்கு ஒரு மெக்கானிக்கையும் அழைத்துக் கொண்டு காயிலோடு வந்து சேர்ந்தான். சீக்கிரத்திலேயே காரைக் கிளப்புவது சாத்தியமாகிவிட்டது. மெக்கானிக் ஐந்து ரூபாயை வாங்கிக் கொண்டு போய்விட்டான்.

குற்றாலம் போய்ச் சேருமுன்பே ராமலிங்கத்துக்குக் குற்றாலப் பிரயாணம் முக்கால் வாசி சலித்துவிட்டது. நாள் ஒன்றுக்கு இருபது ரூபாய் வாடகையில் ஓர் அறையை எடுத்தார்கள். அருவியில் குளித்துவிட்டுச் சாப்பிட்டார்கள். விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கும் போதே களைப்பின் மிகுதியால் மீனாவும் நிர்மலாவும் தூங்கி விட்டார்கள். சிதம்பரம் ஒரு பக்கத்தில் குறட்டை விட்டுத்

தூங்கினான். தூக்கம் வராமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தவன் ராமலிங்கம் ஒருவன் தான். அவனும் சும்மா உட்கார்ந்திராமல் கையில் உள்ள பணத்தை யெல்லாம் முன்னால் போட்டுக்கொண்டு எண்ணினான். பிறகு இதுவரையில் செய்த செலவுகளையும் இனிமேல் செய்ய வேண்டிய செலவுகளையும் ஒரு காகிதத்தில் எழுதிக் கூட்டிப் பார்த்தான்.

வாடகை மட்டுமே ஒரு நாளைக்கு இருபது ரூபாய். மற்றச் செலவுகளுக்கும் அன்றாடம் அவ்வளவு ரூபாய் வேண்டும். இந்த விகிதத்தில் செலவழித்தால் நான்கு நாட்களில் கையில் உள்ள தெல்லாம் காலியாகி விடும். சிதம்பரமோ மூன்று நாட்களில் திரும்பிவிடுவான். கூட ஒரு வாரம் தங்கினால், பற்றாக் குறைக்கு அவன் கையை எதிர்பார்க்கலாம். இந்தப் பிரயாணத்துக்குத் திட்டம் போட்டதே, அவனுடைய நியாயமான பங்கையும் எதிர்பார்த்துத் தான். அவன் மூன்று நாட்களில் கிளம்பிவிட்டால் மீதி நாட்களுக்குப் பணம் கொடுத்து விட்டுப் போவானா? கொடுக்கா விட்டால் அவனை எப்படிக் கேட்பது?

ராமலிங்கம் நீள யோசித்தான். நண்பன் திரும்பும் போது கூடவே திரும்பி விடுவதுதான் மரியாதை என்று முடிவு கட்டிவிட்டுப்படுத்தான்.

அவன் போட்ட கணக்கு சரியாகவே இருந்தது. நான்காம் நாள் ஜாகை வாடகையைக் கொடுத்துவிட்டுக் குற்றாலத்திலிருந்து கிளம்பும்போது அவன் கையில் மிஞ்சியிருந்தது பதினைந்து ரூபாய்தான்.

“திடீர்னு பிளானை மாத்திப்பிட்டு என்கூடக் கிளம்பிட்டீங்களே!” என்று சிதம்பரம் புன்னகை பூத்தபோது, நீங்க இல்லேன்னா சுவாரசியப்படாது” என்று ராமலிங்கமும் புன்னகை பூத்தான்.

சூரியோதயத்துக்கு முன்பே குற்றாலத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட கார், மத்தியானத்துக்குள் மதுரைக்கு வந்து விட்டது. நடுவில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் காப்பி சாப்பிட அரைமணி நேரம் நிறுத்தியது தான். மதுரைக்கு வந்து சேரும்போது ராமலிங்கத்தின் கையில் பத்து ரூபாய்தான் இருந்தது. மத்தியானம் சாப்பிட்டதுமே கோய முத்தூருக்குப் பயணமாகிவிட அவன் தீர்மானித்தான். 'அது தான் நல்லது' என்று அவன் மனைவியும் ஆமோதித்தாள்.

கோயமுத்தூருக்குச் செல்லக் காரில் ஏறப் போகும் தருணம். அப்போது ராமலிங்கத்துக்கு ஒரு திகைப்பு, ஒரு யோசனையும், அதைத் தொடர்ந்து ஒரு தயக்கமும் கடைசியில் ஒரு துணிவும் ஏற்பட்டன. 'வேறு வழியில்லை' என்று முடிவு செய்து கொண்டு சிதம்பரத்தை ஒரு நிமிஷம் தனியே அழைத்தான். இருவரும் வெளியே தெருவில் இறங்கி, ஒரு பக்கம் ஒதுங்கிப்போய் நின்றார்கள்.

"சிதம்பரம், ஒரு சின்ன உதவி: இப்போ என் கையிலே பத்து ரூபாய்தான் இருக்கு. கோயமுத்தூர் போய்ச் சேருகிறதற்குள்ளே ஒரு தடவை பெட்ரோல் போட வேண்டியிருக்கும்னு நினைக்கிறேன். அதோட கார் பழையபடியும் ஏதாவது தகராறு பண்ணினால் இருபது முப்பதுன்னு செலவாகலாம். எனக்கு இப்போ நீங்கதான் குடுத்து உதவணும். ஒரு அம்பது ரூபா குடுத்தீங்கன்னா போதும். கோயமுத்தூர் போனதும் அனுப்பிடறேன்" என்றான் ராமலிங்கம்.

"சரி" என்று சிதம்பரம் வீட்டுக்குள்ளே போய், அடுத்த நிமிஷமே திரும்பி வந்தான்; ஐந்து பத்து ரூபாய் நோட்டுக்களையும் ராமலிங்கத்தின் கையில் கொடுத்தான். அவன் சந்தோஷமாகப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டதும் காரும் புறப்பட்டு விட்டது.

கோயமுத்தூருக்குத் திரும்பிய ராமலிங்கம் தனது லீவில் மீதியிருந்த நாட்களை ரத்துச் செய்துவிட்டு மறுநாளே ஆபிசுக்குப்

போய்விட்டான். சிதம்பரத்துக்கு ஐம்பது ரூபாயை உடனே அனுப்பி விடுவதா, இல்லை, முதல் தேதி சம்பளம் வாங்கி அனுப்பலாமா என்று யோசிக்க வேண்டியதாகிவிட்டது. அன்றே ஒரு முடிவுக்கு வர முடியவில்லை. மறு நாளும் யோசித்தான். அன்றும் அதே கதைதான். யோசனையிலேயே மூன்று நாட்கள் ஓடி விட்டன. அதனால், வந்து சேர்ந்ததாகச் சிதம்பரத்துக்குக் கடிதம் எழுதக்கூடத் தோன்றவில்லை.

நான்காம் நாள் மீனாவிடமே ராமலிங்கம் யோசனை கேட்டான்.

அவள் எடுத்த எடுப்பிலேயே சொன்னாள்: “என்னைக் கேட்டால், உடனே பணத்தை அனுப்பிச்சிப் போடணும். நாம் ப வேணும்னா பட்டினி கிடப்போம். பணத்தை அனுப்ப மாட்டோ மோன்னு அவங்க சந்தேகப் படறாப்டே வச்சிக்கிடக் கூடாது.”

“நீ சொல்றது வாஸ்தவம்தான் மீனா, ஆனால் இப்போ கையிலே அவ்வளவு இல்லையேன்னு பார்க்கிறேன். பாங்கிலே போட்டிருந்ததையும் எடுத்துச் செலவு பண்ணிவிட்டோம்.”

“என்ன செய்வீங்களோ, எனக்குத் தெரியாது. அவங்களை நினைச்சாலே எனக்குப் பிடிக்கல்லை. ஆயுசிலே ஒரு நாள் நாம் ப சுகமா சந்தோஷமா இருக்கிறதைக்கூட அவங்களாலே பொறுக்க முடியவில்லை.”

“நீ யாரைச் சொல்கிறே?”

“யாரைச் சொல்கிறேன்? சொல்கிறவங்களைத்தான் சொல்றேன்! அவங்க பார்வையும், அவங்க சிரிப்பும்! என்னமோ பைத்தியக் காரங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கிற மாதிரியில்லே ஒவ்வொருத்தரும் சிரிக்கிறாங்க? அவங்க பிள்ளைகளுக்குப் பழமும், மிட்டாயும், பிஸ்கோத்தும் வாங்கிக் கொடுக்கிறதைப் பார்த்தே சிரிக்கிறாங்க, தெரியுமா.....?”

அவள் பெருமூச்சு விட்டாள். அவன் ஏதோ பேச வாய் எடுத்தான். அதற்குள் அவள் தொடர்ந்து பேசினாள்:

“என் புடவையைப் பார்த்து கேள்வி? ‘உனக்கு இந்தப் புடவையா? உங்களுக்குக் குத்தாலப் பயணமா? உங்களுக்கு ஸ்பெஷல் காரா? - அந்தமாதிரி நினைச்சுச் சிரிக்கிற சிரிப்பாக்கும் அது! உங்க சிநேகிதரும் வழியெல்லாம் சிரிச்சுக்கிட்டு வந்தாரே, உங்க மணி பர்ஸையும் ஆழம் பார்த்துக்கிட்டு! பார்க்கலையா நீங்க?”

மனைவி பேசுவதை அவனால் கேட்டுக் கொண்டு நிற்க முடியவில்லை. கோபம்கூட வந்துவிட்டது. “நீ அர்த்தமில்லாமல் பபடக்கிறே, மீனா! அவங்களை உனக்குத் தெரியாது, சும்மா கிட நான் எவ்வளவு காலம் உசருக்கு உசராப் பழகின சிநேகிதம்!.. போ, போ” என்று மிகவும் கடிந்து கொண்டான்.

அப்பொழுதே, அந்த இடத்திலேயே அவன் சிதம்பரத்துக்குக் கடிதம் எழுத உட்கார்ந்துவிட்டான். தற்சமயம் கையில் பணம் கொஞ்சம் தட்டுப்பாடாக இருக்கிறது என்றும், இன்னும் ஆறே நாட்களில், - அதாவது முதல் தேதியன்று சம்பளம் வாங்கியதும் அனுப்பி விடுவதாகவும் எழுதினான். கடிதத்தைக் கையோடு தபாலில் சேர்த்துவிட்டுத் தான் ஆபிசுக்குப் போனான்.

மூன்று நாட்களாகக் குழம்பிக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு அன்றுதான் மனம் நிம்மதி அடைந்தது.

சாயங்காலமானதும் வெளியே எங்கும் போகாமல் நேரே வீட்டுக்கு வந்தான். அவன் வந்ததுமே ஒரு தபால் கார்டைக் கொண்டுவந்து நீட்டினாள் மீனா. “மத்தியானம் வந்தது” என்றும் சொன்னாள். “ஒரு தடவைக்கு இரண்டு தடவை வாசியுங்க!” என்று கூறிவிட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு உள்ளே போய்விட்டாள்.

கடிதத்தில் ஒரு சில வரிகளுக்குமேல் இல்லை. ராமலிங்கம் வாசித்தான்:

“அன்புள்ள நண்பர் ராமலிங்கத்துக்கு,

வணக்கம்.சௌக்கியமாகப் போய்ச் சேர்ந்திருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். நாங்கள் வீட்டோட ஆடிச் சுக்கிரவாரத்துக்குத் திருச்செந்தூருக்குப் போகிறோம். அதை முன்னிட்டு நிறையச் செலவுகள் இருப்பதால் இந்தக் கடிதத்தை அவசரமாக எழுதுகிறேன். தாங்கள் என்னிடம் வாங்கிச் சென்ற ஐம்பது ரூபாயை இக்கடிதம் கண்டதும் உடனடியாக அனுப்பி வைத்தால் பெரிய உதவியாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.சிரமத்துக்கு மன்னிக்கவும்.

தங்கள் அன்பு மறவாத

ப.சிதம்பரம்.

